

It was a pleasure to burn.

It was a special pleasure to see things eaten, to see things blackened and changed. With the brass nozzle in his fists, with this great python spitting its venomous kerosene upon the world, the blood pounded in his head, and his hands were the hands of some amazing conductor playing all the symphonies of blazing and burning to bring down the tatters and charcoal ruins of history. With his symbolic helmet numbered 451 on his stolid head, and his eyes all orange flame with the thought of what came next, he flicked the igniter and the house jumped up in a gorging fire that burned the evening sky red and yellow and black.

...

The front door opened slowly. Faber peered out, looking very old in the light and very fragile and very much afraid. The old man looked as if he had not been out of the house in years. ... Then his eyes touched on the book under Montag's arm and he did not look so old any more and not quite as fragile. Slowly, his fear went.

"I'm sorry. One has to be careful."

He looked at the book under Montag's arm and could not stop. "So it's true."

Montag stepped inside. The door shut.

"Sit down." Faber backed up, as if he feared the book might vanish if he took his eyes from it. ... "The book-where did you-?"

"I stole it."

Faber, for the first time, raised his eyes and looked directly into Montag's face. "You're brave."

"No," said Montag. "My wife's dying. A friend of mine's already dead. Someone who may have been a friend was burnt less than twenty-four hours ago. You're the only one I knew might help me. To see. To see. ..."

Faber's hands itched on his knees. "May I?"

"Sorry." Montag gave him the book.

"It's been a long time. I'm not a religious man. But it's been a long time." Faber turned the pages, stopping here and there to read. "It's as good as I remember. Lord, how they've changed it- in our `parlors' these days. Christ is one of the `family' now. I often wonder if God recognizes His own son the way we've dressed him up, or is it dressed him down?" ... Faber sniffed the book. "Do you know that books smell like nutmeg or some spice from a foreign land? I loved to smell them when I was a boy. Lord, there were a lot of lovely books once, before we let them go." Faber turned the pages. "Mr. Montag, you are looking at a coward. I saw the way things were going, a long time back. I said nothing. I'm one of the innocents who could have spoken up and out when no one would listen to the `guilty,' but I did not speak and thus became guilty myself. And when finally they set the structure to burn the books, using the firemen, I grunted a few times and subsided, for there were no others grunting or yelling with me, by then. Now, it's too late." Faber closed the Bible. "Well--suppose you tell me why you came here?"

"Nobody listens any more. I can't talk to the walls because they're yelling at me. I can't talk to my wife; she listens to the walls. I just want someone to hear what I have to say. And maybe if I talk long enough, it'll make sense. And I want you to teach me to understand what I read."

Faber examined Montag's thin, blue-jowled face. "How did you get shaken up? What knocked the torch out of your hands?"

"I don't know. We have everything we need to be happy, but we aren't happy. Something's missing. I looked around. The only thing I positively knew was gone was the books I'd burned in ten or twelve years. So I thought books might help."

Égetni élvezet volt.

Különös öröm volt látni, ahogy a dolgok felemésződnek, elfeketednek és örökre megváltoznak. Markában a rézcsővel – ezzel az óriási, a világra mérges kerozinját hányó kígyóval – a vér halántékában lüktetett és karjai, mintha csak valami mindenható karmester tagjai volnának a lángok és lobogás valamennyi szimfóniáját játszva, a történelmet tépte cafatokra és égette hamuvá. Közönyös fején ülő 451-es sorszámú jelképes sisakjában, a következő pillanat pusztá gondolatától narancsszín lángokban úszó szemmel elkattintotta a gyújtószerkezetet és a ház egyetlen hatalmas lánggá olvadt össze, mely az esti eget vörössé és sárgává és feketévé perzselte.

...

A bejárati ajtó lassan kinyílt. Faber, aki a keletkezett résen kidugta fejét, a fényben nagyon öregnek és nagyon törékenynek és nagyon is rémültnek hatott. Úgy tetszett, az öregúr évek óta még csak el sem hagyta a házat. ... Azonban amint pillantása a Montag háta alatt szorongatott könyvre vetült, már nem tűnt sem olyan öregnek, sem olyan törékenynek. Lassacskán rémülete is eltűnt.

- Sajnálom. Vigyáznia kell az embernek.

Újra a Montag karja alatt megbúvó könyvre nézett és nem állta meg. – Szóval igaz.

Montag belépett. Az ajtó bezárult.

- Üljön le. – Faber hátralépett, mintha csak attól tartana, a könyv eltűnik, ha egy pillanatra is szem elől veszti. – A könyv... Honnan...?

- Elloptam.

Faber most először felemelte tekintetét és közvetlen Montag arcára meredt. – Bátor vagy.

- Nem vagyok – mondta Montag. – A feleségem haldoklik. Egy barátom már halott. Valakit, aki talán barát volt, kevesebb mint 24 órája égettek meg. Ön az egyetlen, akit ismerek, aki talán segíthet. Hogy lássam. Hogy értsem...

Faber keze megrándult a térdén – Esetleg...

- Bocsánat. – Montag odanyújtotta neki a könyvet.

- Sok idő eltelt. Nem vagyok vallásos ember. De sok idő telt el. – Faber lassan forgatta a lapokat, helyenként meg-megállva olvasni – Olyan jó, amilyenre emlékeztem. Istenem, hogy megváltoztatták a mi „szalonjainkban” manapság. Krisztus most már a „családhoz” tartozik. Sokszor elgondolkodom, vajon Isten felismeri-e saját fiát, ahogy mi felöltöztettük vagy azt kéne mondanom, lecsupaszítottuk? ... Faber megillatolta a könyvet.

– Tudta, hogy a könyveknek olyan az illata, mint a szerecsendiónak vagy méginkább, mint valami messzi földről származó fűszernek? Fiúként mindig imádtam beszívni az illatukat. Istenem, mennyi csodálatos könyvünk is volt, mielőtt az összeset hagytuk eltűnni! – Faber lapozott – Mr. Montag, Ön előtt egy gyáva ember áll. Már nagyon régen láttam, hogy alakulnak a dolgok. Nem szóltam semmit. Azok közé az ártatlanok közé tartozom, akik felszólalhattak volna, mikor senki nem hallgatott a „bűnösökre”, de nem tettem, ezzel magam is bűnössé válva. És amikor kiépítették a rendszert a könyvek égetéséhez a tüzoltókat használva, hördültem párat, de hangom elmerült a csendbe, mert már nem volt más, aki hörgött vagy kiáltott volna velem. Most már késő. – Faber becsukta a Bibliát. – Nos... Gondolom, elmondja, miért jött hozzám...

- Már senki nem figyel. Nem beszélhetek a falaknak, mert ők ordítanak rám; nem beszélhetek a feleségemnek, mert ő hallgat a falakra. Csak azt szeretném, hogy valaki meghallgassa a mondandóm. És talán, ha kellően sokáig mondom, értelme is lesz. És azt akarom, hogy megtanítsa, hogyan értsem meg, amit olvasok.

Faber Montag keskeny, becsett arcát vizsgálgatta – Mi ébresztette fel? Mi ütötte ki kezéből a lángot?

- Nem is tudom. Mindenünk megvan, hogy boldogok legyünk, de nem vagyunk. Valami hiányzik. Körülnéztem. Az egyetlen dolog, amiben biztos voltam, hogy eltűnt, a könyvek voltak, amiket tíz-tizenkét év alatt elégettem. Tehát úgy gondoltam, talán a könyvek segíthetnek.